

SĂRBĂTOAREA PROFETULUI ILIE ÎN MAALLOULE

Duminică, 23 iulie / 5 august 2018, pomenirea Sfântului Profet Ilie a fost sărbătorită câteva zile după data din calendar, la Sfânta Biserică din Maaloule, de lângă orașul Nazaret din Galileea.

Această Biserică Sfântă a aparținut Patriarhiei și a fost folosită de comunitatea ortodoxă vorbitoare de limba arabă, care însă a părăsit Biserica și a plecat din această zonă după evenimentele politice din 1948.

Patriarhia a redobândit această biserică de la armata israeliană care a fost staționată acolo. Biserica a fost renovată și restaurată pentru a putea fi folosită liturgic, de către Egumenul Sfintei Mănăstiri de pe Tabor, Arhimandritul Ilarion, și de Mitropolitul Chiriac al Nazaretului.

În această Biserică Sfântă Liturghie a fost oficiată de Preafericirea Sa, avându-i drept împreună-slujitori pe ÎPS Arhiepiscop Aristarh al Constantinei și pe ÎPS Mitropolit Ioachim al Helenoupolei. ÎPS Mitropolit Chiriac al Nazaretului a participat la rugăciune, în timp ce corul Altarului din Nazaret a dat răspunsurile la strană.

Preafericirea Sa a predicat Cuvântul lui Dumnezeu creștinilor adunați la slujbă, după cum urmează:

„Cel arătat văzător de Dumnezeu, Tesviteanul, a văzut în Tabor împreună cu Moise cele ce ochiul nu le-a văzut și urechea nu le-a auzit și inima oamenilor pământeni nu le-a gândit, pe Domnul Atotstăpânitorul întrupat”, spune imnograful Bisericii.

Iubiți Frați și Surori întru Hristos,

Cucernici creștini și pelerini,

Harul Duhului Sfânt ne-a adunat astăzi la această Sfântă Biserică a Proorocului Ilie, ca să ÎL slăvim pe Hristos Dumnezeu nostru în Euharistie și să strigăm cu bucurie și cu veselie: „Bucură-te, înger pământesc și omule ceresc, Ilie, cel cu nume mare”.

Proorocul Ilie se distinge printre ceilalți profeți pentru că nu numai că a proorocit întruparea lui Dumnezeu Cuvântul, ci a și văzut, odată cu proorocul Moise pe Muntele Taborului, în ziua în care Hristos S-a schimbat la față, „cele ce ochiul nu le-a văzut și urechea nu le-a auzit și inima oamenilor pământenii nu le-a gândit”.

Mai mult, Sfântul Evanghelist Luca îl pomenește pe Proorocul Ilie când se referă la apariția îngerului lui Dumnezeu lui Zaharia, ca să vestească nașterea Sfântului Ioan Botezătorul, care „va merge înaintea Lui cu duhul și puterea lui Ilie” (Luca 1:17), ceea ce înseamnă că el va avea darul duhovnicesc și puterea Proorocului Ilie.

Apostolul Iacov, Ruda Domnului, subliniind puterea rugăciunii, ni-l dă pe Proorocul Ilie ca pildă, când spune: „Ilie era om, cu slăbiciuni asemenea nouă, dar cu rugăciune s-a rugat ca să nu plouă și nu a plouat trei ani și șase luni. Și iarăși s-a rugat și cerul a dat ploaie și pământul a odrăslit roada sa” (Iacov 5: 17-18).

Personalitatea harismatică a proorocului Ilie se dovedește a lucra intens cu râvnă dumnezeiască, atât în Vechiul cât și în Noul Testament, predicând pocăința și luptând împotriva închinării la idoli spre care fusese atras poporul lui Dumnezeu.

Cu alte cuvinte, contribuția lui Ilie la păstrarea Istoriei Dumnezeiești, a Monoteismului Moral, care a fost arătat lui Moise pe Muntele Sinai, a fost decisivă. O trăsătură caracteristică a acestui lucru este convorbirea dintre regele Ahab și proorocul Ilie: „Când a văzut Ahab pe Ilie, i-a zis: „Tu ești oare cel ce aduci nenorociri peste Israel?” Iar Ilie a zis: „Nu eu sunt cel ce aduce nenorocire peste Israel; ci tu și casa tatălui tău, pentru că ați părăsit poruncile Domnului și mergeți după baali.” (3 Regi 18: 17-18) și „cei patru sute de prooroci ai Așerei (rușinii)” (3 Regi 18: 19).

Este demn de remarcat faptul că acei „profeți ai Așerei” (rușinii) erau preoții lui Baal și au prezis profeții prin vrăji magice, pe de o parte; pe de altă parte, au lucrat pentru zeița Astarte-Afrodita cu orgii sexuale și fapte rușinoase. Din acest motiv ei au fost numiți preoți ai rușinii.

Misiunea profetică a lui Ilie, precum și predica sa despre pocăință, au o semnificație dincolo de timp și o trimitere imediată la vremurile contemporane de apostazie și nedreptății. „Să nu vă amăgească nimeni, cu nici un chip; căci ziua Domnului nu va sosi până ce mai întâi nu va veni lepădarea de credință și nu se va da pe față omul nelegiuirii, fiul pierzării” (2 Tesaloniceni 2:3), spune Sf. Pavel, care adaugă: „Pentru că taina fărădelegii se și lucrează, până când cel care o împiedică acum va fi dat la o parte” (2 Tesaloniceni 2:7).

Aici, dragii mei, se impune întrebarea: ce sunt apostazia și fărădelegea? Ele sunt înșelăciunea aceluia despre care Sf. Apostol spune: „O, tu cel plin de toată viclenia și de toată înșelăciunea, fiule al diavolului, vrăjmașule a toată dreptatea, nu vei înceta de a strâmba căile Domnului cele drepte?” (Fapte 13:10). Iar „căile Domnului cele drepte” sunt poruncile lui Dumnezeu, și anume luminarea Duhului Sfânt care este dată poporului, astfel încât să poată fi condus spre

adevărul lui Hristos prin pocăință, așa cum spune proorocul Iezechiel: „De asemenea, dacă nelegiuitul s-a întors de la nelegiuirea sa și a început să facă judecată și dreptate, pentru aceasta el va trăi” (Iezechiel 33:19). Mai în amănunt, este drept, când păcătosul se pocăiește și se abate de la păcat și lucrează cele drepte, să trăiască apoi ca un om foarte fericit, datorită modului său de viață neprihănit.

Cu alte cuvinte, omul este chemat la pocăință prin libertatea sa de a alege și prin responsabilitatea personală față de Dumnezeu. Harul lui Dumnezeu este cel care face lucrarea în omul care se pocăiește; așa cum spune Sf. Pavel: „unde s-a înmulțit păcatul, a prisosit harul” (Romani 5:20). Și în altă parte, „Iar când bunătatea și iubirea de oameni a Mântuitorului nostru Dumnezeu s-au arătat, El ne-a mântuit, nu din faptele cele întru dreptate, săvârșite de noi, ci după a Lui îndurare, prin baia nașterii celei de a doua și prin înnoirea Duhului Sfânt” (Tit 3: 4-5).

Cât despre râvna înaltă a lui Ilie : „Cu râvnă am râvnit pentru Domnul Dumnezeul Savaot, că au părăsit fiii lui Israel legământul Tău ... numai eu singur am rămas”(3 Regi 19:14). Dumnezeu, prin arătările Sale Proorocului Ilie ca „vijelie năprasnică”, ca și „cutremur”, ca „foc” și ca „adiere de vânt lin” (3 Regi 19: 11-12), îl învață pe Profetul care s-a scufundat în deznădejde datorită biruinței răului, că trebuie să se gândească la dragostea și îndelunga-răbdare a lui Dumnezeu, Care nu vrea moartea păcătosului, ci așteaptă să se pocăiască. „Nu am venit să chem pe cei dreپți, ci pe păcătoși la pocăință” (Luca 5, 32).

De aceea, dragii mei, să-l rugăm pe Sfântul Ilie, purtătorul de Dumnezeu și făcătorul de minuni, ca împreună cu Maica Domnului, să mijlocească pentru la singurul Prieten al omului, Dumnezeu. Și să spunem, împreună cu scriitorul de cântări: „Multă fărădelegea omenească și iubirea de oameni a lui Dumnezeu cea nemăsurată văzând Proorocul Ilie s-a mâhnit mâniindu-se, și cuvinte de nemilostivire către Cel milostiv a

întărâtat: Mânie-te strigând asupra celor ce s-au lepădat de Tine, Judecătorule prea drepte. Însă milostivirile Celui bun nicicum nu le-a pornit ca să muncească pe cei ce se lepădau de El; căci pururea aşteaptă pocăinţa tuturor Unul iubitorul de oameni". Amin.

După Sf. Liturghie a avut loc o recepţie.

După-amiaza, ÎPS Mitropolit Chiriac al Nazaretului a oferit o masă la sediul Sfintei Mitropolii.

Din partea Secretariatului-General

httpv://youtu.be/qTq6FZWkv_A